

NAPLÓVERSEK

2015. március 15. vasárnap

ami feltárul s ami nem

ami nem tárul fel rejtve marad
a röntgen-sugarak kitakarják
a test csontozatát az izmok nem
láthatóak a bőr puhasága
nem tapintható
a sugár roncsolhat s a láttelelet akár
kíméletlen is lehet de a tapintás
csak kivételes személy számára
s kivételes pillanatokban
engedélyezett – ebben maradtunk
én meghúztam a határt éles határt
húztam szűrőszra hegyezett ceruzával
érzékeny papírra hogy a vonal
felsebbezze a bőrt
a lassan gyógyuló sebek végül
behegednek s ha nem: ügyes kezek
értő öltésekkel összevarrják
az izmokat
ez történt lassan két éve lesz
már csak az összeillesztések
nyoma fáj a tökéletlen tökéletesség
valamiféle egész-érzés amiben
benne van a szétszerelt test össze-
rakásából eredő tapasztalat:
hogy mint valami puzzle-létben
szétszedhetőek s összerakhatóak vagyunk

2015. március 16. hétfő*mehr licht*

zseblámpával világítottuk meg a járdát
kis fénykör ugrált a hepehupás úton
ómama reszketeg kezében a lámpa
útba esett az orosz asszony háza
– ómama nevezte így – mely nappal is
félelmetes ilyenkor este pedig még inkább az
vastag fekete keretű szemüvege volt
s mankóval járt ómama szerint félni kellett
tőle ma már nem tudom hogy miért bár
félelmeim ma is vannak csak a rettenet
tárgya más nem az orosz asszony (ugyan mit is
jelentetett ez? nemzeti hovatartozást?
valamilyen zavaros háborús emléket?
csupán a másságot? idegengyűlöletet
talán?) hanem például az hogy mi lesz
veled s velem az elkövetkező évek során
melyeknek száma s tartalma egyként talányos
vagy mindez csak azért merül fel bennem mert újra
körülvett a sötétség kint éjszaka van
s a lakásban elvették az áramot?
hogyan kellene lenni élni ez itt a kérdés
s válaszként csak annyi tudható hogy nem így
alámerülni a langyos vízben s nem tudni
semmiről? vajon nem magzatvíz-nosztalgiaából
járok-e mind nagyobb megszállottsággal
termálfürdőkbe is? könyv olvasás írás színház –

62

lenne a válaszdod ami egy egész s nem is szűk világ kész univerzum szellemi tágasság ám a szellem szabadsága még nem a szabadság maga akkor hogyan tovább? szerelemelmélet olvasni (most éppen azt teszem) vagy élni a szerelmet s azt is hogyan? az elmúlt évtizedek szellemi hozadéka annyi lenne hogy már azt sem tudjuk amiről eddig azt gondoltuk hogy tudható? mi az amit tudunk s szavakban is elmondható? hallgatni egyszerre könnyű és nehéz nem tudni kinek-kinek a csendje hová vezet sötétség kint s bent a lélekben is valóban mint egy fasírtban – *mehr licht!* – a megfelelő pillanat hogy goethét megértsd s talán minderre aludni kellene hogy holnap újra feltehessem ugyanezeket a kérdéseket magamnak (lévén hogy az utóbbi időben már csak egy személyben gondolkodom) a magam megnyugtatósaként hogy a körülöttem zajló nagy dilettantizmus közepette legalább tudjam mi az amit nem tudok s mi az mi tudható

